

[Julian.]

Aar, idet deres Erhvervsmuligheder i saa høj Grad er knyttet til Landbrugets økonomiske Kaar. Nu ved jeg vel, at selv om den højtærede Finansminister kan finde Vej frem til Eftergivelse af disse forholdsvis smaa Erhvervslaan, hvad der under de herskende Forhold maa synes rimeligt, er Sagen ikke dermed klar, men det vilde dog betyde en Lettelse for Haandværkerne i den økonomisk vanskelige Stilling, som de allerfleste af dem uden egen Skyld er i. Men der skal mere til, før Kaarene bliver taalelige for Landhaandværkererhvervet.

Den Dag, Regeringen tager Skeen i en anden Haand og fører en Politik, der giver Mulighed for en Ligestilling for de forskellige Erhverv her i Landet, skal der nok blive Indtjeningsmuligheder for Land- og Byhaandværkere. Alle, der kender en Smule til Forholdene paa Landet, ved noget om, at der rundt om i de Tusinder af Hjem er meget, der trænger til at komme under en arbejdslysten Haandværkers Haand. Det er muligt, at Regeringen vil møde frem med den kendte Undskyldning: Vi kan ikke skaffe bedre Indtjeningsmuligheder, vi er uden Skyld, det er Forholdene ude i den store Verden, der er Aarsag til den herskende Nødstilstand i Landbrugserhvervet. Men denne Paastand gælder til Wandsbeck. Kan og vil Regeringen ikke føre en Ligeligheds-politik, der kan hidføre større Indtjeningsmuligheder for vort bærende Erhverv Landbruget, maa den dog have det i sin Magt at lette Byrderne for Erhvervet, give Lettelser i de meningsløst høje Ejendoms-skatte. Vis al Verden, at det er mere end Taagetale, der har lydt, naar der er talt om Rentelettelse! Der maa vel ogsaa kunne findes en Vej frem til en fornuftig og forsvarlig Gældssanering. Regeringen maa være blind, hvis den ikke kan indse, at det at skaffe Landbrugserhvervet taalelige Kaar ikke alene er en Sag, der angaar Landbrugets Udøvere, men i høj Grad hele vort Folk.

Sluttelig tillader jeg mig at forespørgre rette vedkommende, om den Meddelelse er i Overensstemmelse med Virkeligheden, der er tilgaaet Offentligheden gennem Bladene i de sidste Dage, om, at der er tilstillet Ledelsen for Post- og Telegrafvæsenet Ordre til nu ved den forestaaende Juleombæring kun at benytte Ekstramandskab med Fagforeningsbog. En saadan Ordre synes dog for almindelige Mennesker at være saa horribel, at man uvilkaarligt vægrer sig ved at tro, at det kan være sandt. Er den nuværende Regering saa sejrberust, er den

i den Grad underlagt Fagforeningernes Magt, at den ikke kan holde Hovedet saa klart, at den kan se det meningsløse, det usømmelige i at udstede en saadan Parole, er det saa vist paa Tide, at Vælgerne vaagner op til Erkendelse af, hvor det bærer hen med de nuværende Kuske paa Bukken.

Drachmann: Da Folketinget den 19. Januar i Aar ved tredje Behandling med Regeringsflertallets Stemmer havde vedtaget Lovforslaget om den storkøbenhavnske Udligning, hvorefter der er blevet afpresset Frederiksberg under Trusel om Indlemmelse og Gentofte som et tilfældigt, men desværre nærliggende Offer et meget anseligt Millionbeløb pr. Aar som Tribut til København, tændte Borgmester Hedebol om Aftenen for første Gang Festbelysningen paa Københavns smukke Raadhús — med Taarn. Det var en Bedrift, der skulde fejres, saa at det kunde ses viden om: endelig havde man faaet Ram paa de rige Naboer, og nu skulde Løsepengens Millioner strømme ind i Københavns slunkne Kasse, Skatterne skulde sættes ned, Afgifter og Takster ogsaa, og endda skulde der blive rigeligt tilovers til nye Kødbyer, nye Lagkagehuse og hel- og halvhøje Broer, alt, hvad der ellers koster og sluger Penge! Det var et rent Slaraffenliv, der var sikret Københavns Indbyggere, og jeg tør ogsaa sige, at det blev stillet bræv i Udsigt ved de afholdte kommunale Valg, som Resultatet af Socialdemokraternes og de Radikales Heltebedrift.

Men aldrig er Pengene givet mere let-sindigt ud end til den Belysningsregning, Borgmester Hedebol paadrog sig hin Januar Aften ved Indvielsen af Festbelysningen paa Københavns Raadhús. En skøn Foraarsaften, ved „Dansk Arbejde“s Festsiddag den 20. Maj, stod Borgerrepræsentationens nye Formand, Hr. Julius Hansen, og svarede paa en Tale, som fra Provinside var holdt til København, og hvori der var forekommet en venlig Stikpille til de mange Millioner, Hovedstaden havde sikret sig fra sine Naboer, og med en skuffet Mands bitre Genialitet var det da, Hr. Julius Hansen om disse Millioner anvendte det klassiske Udtryk: „Saa du Røgen?“ Ja, man kan nok sige: Saa du Røgen, Københavner?, da Indenrigsminister Bertel Dahlgaard først skaffede dig Millionerne fra Frederiksberg og Gentofte og derefter gennem Loven om den fælleskommunale Udligning plukkede dig for mere end det dobbelte Beløb at aflevere ude i Provinsen og til nødstedte Landkommuner! I Stedet for den ventede